

Az *Én Ujságom* – Jókainak

Kedves gyermekeim!

SzedjeteK virágot, fonjatok koszorút! Fényes ünnepe lesz a magyar nemzetnek. Száj-ról szájra száll a költő dicsősége.

Éljen Jókai Mór, a magyar írók fejedelme! Arany babér a koronája, arany toll a királyi pálcája. Ezt a tollat egy félszázad óta tartja már a kezében. Ötven esztendeje ír vele úgy, ahogy csak Jókai tud írni. Hány meg hány ivadék olvasgatta szebbnél szebb munkáit egy félszázad óta! Százezreket gyönyörködtetett, százezreket tanított minden jóra, szépre.

Hódol Jókainak egész Magyarország, megünnepli azt a félszázadot, ötven esztendőnek halhatatlan munkásságát.

Ősszel lesz az ünnep, a nemzet ünnepe. Díszbe öltözködik az egész főváros. Ezrek sereglenek akkor Budapestre szép Magyarországnak minden vidékéről ünnepi köntösben. Elzarándokolnak a költő házához. Kocsira ültetik a nemzet költőjét, diadalmenetben viszik az utcákon, mint egy fejedelmet. Zászlók lengedeznek fenn a palotákon, virágos szőnyegek borítják az erkélyt, kendők lobogtat ezer meg ezer kéz, virágokat szórnak Jókai útjára.

Ebben a menetben tinektek is részt kell venni kedves gyermekeim! Ezt kívánja a háladatosság. Ki tud nektek olyan búbájosan írni, mint Jókai bácsi?

A rózsák szigete most is ott cseng-bong még a szivecskétekben, mint tündérharangszó. Hányszor meg hányszor köszöntöttétek a költőt: „Csókoljuk a kezét annak az aranyos Jókai bácsinak. Olyan gyönyörűen senki se tud írni az egész világon. Áldja meg az Isten a lába nyomát is!”

Öltözzetek, lányok, majd azon az ünnepen ezren meg ezren hófehér ruhába! Öltözzetek, fiúk, ünneplő ruhába! Hozzon egy bokrétát kezében mindenki! Tudom, megőrül Jókai bácsi, mikor meglát benneteket, *Az Én Ujságom* nagy seregét, abban a diadalmi menetben, bokrétásan haladva. Hát majd mikor azt a sok bokrétát mind eléje rakjátok egy-egy kedves mondókával!

A virág elhervad, a költő dicsősége soha el nem múlik. Jókai bácsinak adjatok, gyermekek, maradandóbbat is a hulló virágnál. Küldjétek be hozzám kedves arcképeket július közepéig valamennyien. Befoglaljuk egy óriási nagyságú díszes, remekműű albumra. Olyan nagy album lesz ez, hogy tízezer arckép elfér benne. Lehetőleg kis arcképeket küldjétek, mert egy-egy oldalra legalább ötvenet kell elhelyezni. Erre a ragyogó albumra rávésetjük arany betűkkel: *Az Én Ujságom kis olvasói – Jókai bácsinak*.

Majd ha nézegeti, forgatja a költő s tízezer gyermekarcz mosolyog rá hálás szeretettel: tudom megtelik a szíve boldogsággal; ékes koronája: az arany babér is tündöklőbb lesz fenkölt homlokán. Akkor aztán előveszi királyi pálcáját: drága arany tollát és ír vele nektek oly édes meséket, mintha nem is tintába mártaná, hanem mézbe.

Kedves gyermekeim! SzedjeteK virágot, fonjatok koszorút, küldjeteK arcképeket a halhatatlan költő dicsőítésére!

Pósa bácsi

(1893. május 14.)